

KALÁSZ MÁRTON

Helyszín – kép a falon

KALÁSZ MÁRTON (1934) Budapest

Friedrick Bunsennak

Ülve, panaszként, néztem ma is kis szobánk e szembe falán –
kedves jó festőm, „de Hölderlined”, értésén, alku kis irónián,
ültünk ott messze városunk fényén – s kép, helyszínen,
„lelkes könyör, fény, bontva: agy”; nagy üvegkocka, mélyén ha pihen,
értelmezted – Fredrick, de érthessem, tornyon, szíven elégiák.
Lehet, mennénk, már mi nem, így együtt, e Tübingenen át –
élünk, Bunsen, s hol otthon? Én, lelke megfosztva – ki vitt,
elment, gyöngédség, szerelem, létünk: kép; kelt – ő, s mind e hit?
Elmém, ma üvegkockádból, H. volnék, emlékére, én, s ki lát,
mind reszketésen indulna, élhetné – könny, kedv: ideát –
ne tudnék, másként hallgatni, szólni se persze, reggelem
imént, törődött árny, kínvizsgázna, ki hitelen
él, vár: keserű létén túrva vissza magát,
mindhez, panasz ma – kép: innen élned alkonyig át.

(Stuttgart)

Könnyebb volna

Könnyebb volna, arról se szólni, s hogy is éljek
most – napjaim ellen, alvatlan éjszakáim,
töredelmeim számoljak? Hogy régi éjek
kisegíthetnének; kedvek állig, vidult vitáim
tolt ifjú – visszabújni mersze imént ijedten
jelölt lényembe. Oly elárvult – érzés, mintha ketten,
csak mintha, mintha. Valljam, derült még
vált: pillanthass, éhen sűgött jók, ékre eszmék,
indulni – aztán, hol két kar, önáltatásra.
Enyém, híven kell, titkon szánalmak, kedves, alázva
hímzett görcs a szó, kiknek, bennem is megkívánt
tisztá érzékhez, jutnánk végig, még magad mire szánd –
ez a lét magunktól, nem érvelem, gondja olykor, okkal minket: von el.
Hinnék, új lélek önvédelme – telnék, épp behajtvá. Gond, ha jel.